

Socialudvalget 2010-11
SOU alm. del , endeligt svar på spørgsmål 288
Offentligt

Til: karen.moeberg@gmail.com ('karen.moeberg@gmail.com')
Fra: Benedikte Kiær [min@sm.dk]
Emne: Svar på henvendelse af 13. februar 2011
Sendt: 16-03-2011 10:11:35

Ministerens, Holmens Kanal 22, 1060 København K
Tlf. 3392 9300, Fax. 3393 2518, E-mail sm@sm.dk
J.nr. 2010-8411

Karen Møberg

karen.moeberg@gmail.com

Dato: 16. marts 2011

Kære Karen Møberg

Tak for din henvendelse af 13. februar 2011, hvor du beskriver din oplevelse af de undersøgelser, kommunerne gennemfører på området for udsatte børn og unge.

Det følger af serviceloven, at kommunen skal foretage en børnefaglig undersøgelse af barnets og familiens forhold, hvor det må antages, at et barn eller en ung trænger til særlig støtte. Formålet med undersøgelsen er at afdække barnets behov for støtte samt de ressourcer hos familien og i barnets øvrige netværk, der kan være med til at håndtere vanskelighederne.

Den børnefaglige undersøgelse gennemføres så vidt muligt i samarbejde med forældremyndighedsindehaveren og den unge, der er fyldt 15 år. Undersøgelsen skal altid ske så skånsomt som muligt, og den må ikke være mere omfattende, end formålet tilsiger.

Det er præciseret i serviceloven, at undersøgelsesresultatet skal tilvejebringes ved en tværfaglig indsats fra kommunens side, og at undersøgelsen i videst muligt omfang må inddrage allerede foreliggende viden, f.eks. hos barnets dagtilbud, skole, sundhedsplejerske eller andre, der har kendskab til barnets eller den unges forhold.

Normalt vil kommunen selv kunne foretage den fornødne undersøgelse, men undertiden vil det være nødvendigt ved nærmere undersøgelser at indhente bistand fra særlige sagkyndige uden for forvaltningen. Der er ikke i lovgivningen krav til, hvem der skal foretage enkelte dele af undersøgelsen, men det er altid kommunalbestyrelsens ansvar, at sagen er oplyst tilstrækkeligt. Hvis man som borger mener, at ens sag ikke er oplyst i fornødent omfang med det resultat, at tildelingen af fx støtte efter serviceloven sker på et forkert grundlag, kan man påklage sagen til ankeinstansen. Kommunalbestyrelsens afgørelser om frivillige indsatser, som fx forebyggende foranstaltninger, kan påklages til de sociale nævn, mens børn og unge-udvalgets afgørelser om tvangsmæssige foranstaltninger, som fx anbringelse uden for hjemmet uden samtykke, kan påklages til Ankestyrelsen.

Hvis det sociale nævn eller Ankestyrelsen vurderer, at en sag ikke er oplyst tilstrækkeligt, kan de anmode kommunen om at oplyse sagen nærmere. Ankeinstansen kan ikke pålægge kommunen, at det skal være en bestemt fagperson, som foretager en fornyet udredning, men de kan bede kommunen oplyse bestemte områder af sagen bedre, fx forældrenes forældrekompetencer eller lignende.

Ankestyrelsen kan også tage sager op af egen drift. Hvis Ankestyrelsen i denne forbindelse oplever, at en kommune ikke har oplyst sagen tilstrækkeligt, og Ankestyrelsen er bekymret for barnet, har Ankestyrelsen mulighed for at træffe en foreløbig afgørelse, indtil sagen er oplyst, og kan desuden fastsætte en tidsfrist for kommunens behandling af sagen.

Til slut vil jeg sige tak, fordi du tog dig tid til at skrive.

Med venlig hilsen

Benedikte Kiær